

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2163/2020
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марина Стојановић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости судског поравнања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3984/2019 од 14.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3984/2019 од 14.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3984/2019 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5582/18 од 10.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да је ништаво и да не производи правно дејство судско поравнање закључено пред Општинским судом у Лесковцу у предмету П 3643/04 на рочишту одржаном дана 19.11.2004. године, којим је обавезан тужени, овде тужилац АА, да тужиоцу, овде туженом ББ, на име дуга исплати износ од 22.500 евра у динарској противвредности са домицилном каматом земље валуте почев од 04.09.2003. године до исплате са роком исплате почев од 01.01.2005. године до 31.05.2005. године. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 123.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3984/2019 од 14.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П 5582/18 од 10.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи

применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају правноснажном пресудом одбијен је као неоснован захтев тужиоца за утврђење да је ништаво и не производи правно дејство судско поравнање закључено пред Општинским судом у Лесковцу у предмету П 3643/04 од 19.11.2004. године, уз образложење да је оспорено судско поравнање закључено у свему са чланом 103. став 1. Закона о облигационим односима и да као такво производи правно дејство, па чињеница да је у том поступку, приликом закључења поравнања, а уз претходни договор парничних странака, туженог АА заступала адвокат Јасмина Минић, која је пре закљученог поравнања заступала и тужиоца по заменичком пуномоћју на једном рочишту, не утиче на пуноважност истог, имајући у виду да је ангажовани адвокат предузела правну радњу – закључења судског поравнања, у складу са издтим пуномоћјем и у границама датог овлашћења.

Узимајући у обзир врсту спора и садржину судске заштите као и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе нити потребе за новим тумачењем права. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Из изложених разлога, посебна ревизија није дозвољена применом члана 404. ЗПП, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Оценом члана 403. став 2. ЗПП који се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 03.03.2017. године, а вредност спора означеног у тужби је 2.767.500,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена.

Имајући у виду изложено, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић